

Några ord om uppfostran

Inledning

Denna artikelns innehåll har sin hela inriktning på uppfostran av barn och ungdom. Efter att jag hade läst Billy Meiers bok *Erziehung der Kinder, Jugendlichen und Erwachsenen* som behandlar just detta tema, så var det många nya insikter som uppenbarade sig för mig. Boken tog givetvis upp mycket mer än det som jag i denna artikel refererar till och jag rekommenderar er alla att läsa boken, framförallt till de som är föräldrar eller överhuvudtaget befinner sig i en uppfostrande roll. Skrivsättet som jag använt talar direkt till föräldrar med relation till sina egna barn men det som skrivs gäller även vem som helst som har en lärande roll, om så bara ibland. Informationen kan också ge insikter om en själv och kanske ge svar på varför vissa saker är som de är hos sig själv då de härstammar från ens tidiga uppfostran. Texten är skriven med mina egna ord och innehåller till viss del min egna tolkning och förståelse av det skrivna i boken. Givetvis förekommer det kanske felaktigheter som kan bero på missförståelse eller att något fallit bort från tyskan men det hela är utfört efter min bästa förmåga och det jag tidigare har med mig i kunskap från FIGU.

Du som läser denna artikel kanske höjer på ögonbrynen över vissa saker men finner annan information som självklar eller ointressant. Det jag gjorde var att använda sådan fakta som jag personligen tycker står ut och är unik eller betydelsefull för just mig och som jag kan omsätta. Min avsikt är att själv använda mig av denna information som ledlinje i min roll som uppfostrande människa. Förhoppningen är att det jag skrivit även kan vara er till hjälp och att ni får en inblick i bokens innehåll.

* * *

Grunder i uppfostran

Den riktiga och sanna uppfostran sker inte bara av samhällsnormer, lagar och regler utan också enligt Skapelsens lagar och bud. Den som är bekant med informationen från Billy Meier och FIGU vet att de är de fundamentala oföränderliga reglerna som finns i var och en och genomsyrar hela universum. Med utgång från dessa lagar och bud betyder det att strävan efter höga värden så som frid, kärlek, harmoni och frihet måste vara inordnat i varje form av uppfostran då de är grunden och förutsättningen för den sanna utvecklingen och livsenergin. För att följa dessa lagar och bud måste man inordna sig i skapelselik livsåskådning med hänsyn till det faktiska, naturliga, verkliga, fria, sanningsenliga, evolutionära, vilket är just livet självt.

Att uppfostra barnet till social anpassning och till god umgängsform är inte av främsta prioritet som ofta görs idag. Största vikt är att leda dem mot deras inre drift, efter kärlek, frid, frihet och harmoni samt fritt kunna utveckla sitt egna medvetande efter fri vilja.

Om ni försöker lära en ung människa att leva på ett sidospår av vad hela universum och skapelsen strävar efter så är det som att lära ut att alltid simma i motströms. Som vuxen

behöver man själv ha vunnit kunskap och framförallt visdom för att kunna vara mogen att lära en ung människa om livet.

I lärandet ingår att fel begås, ofta flera gånger och i olika former. Att man drar slutsatser o.s.v. Felen ser olika ut för alla människor och ditt barn är en egen individ med skapelse-naturligt värde som du måste anpassa dig till, samt även er omgivning. De fel och misstag som uppstår är alla ett led i lärandet och i personens egna evolution av sitt medvetande. Inga framsteg kommer att ske på det personliga planet om inte barnet tillåts göra fel. Även om det kan vara svårt och tålamodet ofta tar slut så ska ständigt vetskapen finnas att felet är deras trappsteg att lära sig och få en personlig erfarenhet. Var därför neutral i er bedömning. Med andra ord vare sig bedömma eller fördömma i första läget utan lägg tillbaka det ansvaret på barnet själv, att ärligt svara och bedömma om han eller hon gjort något bra eller dåligt. Alltså, att vi möjliggör ett utrymme för barnets egna värdering. Detta skapar självkänsla hos individen och förmågan att oberoende kunna ge sig själv gensvar. Att lära sig behöver barnet även göra för att kunna hjälpa sig själv mot sina egna behov och mål och på så sätt ta kommando över sitt egna öde eftersom ingen annan kommer göra det åt dem.

Ett stort misstag många föräldrar gör är att de ägnar sig åt överdrivet beskyddande av sina barn. Anledningen kan vara av urartad kärlek, falsk förståelse, egen felaktig uppfostran, medlidande m.m. Den reaktion och känsla som de då förmedlar till de unga skapar en bild hos dem att det inte kan skydda sig själva och att de får en bild av att allt är farligare och svårare än vad det egentligen är vilket leder till oro. I förlängningen övergår den oron till rädsla. Ditt barn kommer ställas på många test i livet och vissa kommer att hanteras väl medan andra inte. Besvikelser hos barnet är en del i sitt lärande. Just en människas besvikelser går hand i hand med sitt självmedlidande genom hela livet. För att hantera sina besvikelser är nyckeln att hantera sitt självmedlidande. När man som vuxen visar medlidande understöds och främjas inte bara deras hjälplöshet utan det skapar faktiskt också ett beroende av det hos dem.

Det rätta är istället att omvända den till ärlig medkänsla. Visa aldrig medlidande mot dig själv eller till ditt barn då det tar ifrån möjligheten att hjälpa sig själv. Medlidande får alltså ej förekomma utan dess riktiga och effektiva form är medkänsla.

Någonting som man kanske inte tänker på är att "predikande" i grunden är falskt eftersom den logiska följden av ett fel blir då förhindrad. Alltså att själva möjligheten till erfarenheten tas ifrån barnet. Givetvis ska man i förväg varna om en allvarlig risk föreligger och det gäller därför att ransaka sig själv när man verkligen behöver "predika" eller ej.

Många gånger försöker vi instruera och vägleda våra barn i olika beslut. Stora som små beslut. Oftast blir vi då ifrågasatta eller så vägrar barnet att lyssna på det vi har att råda dem. I sådana fall är det viktigt att de får förklaringen: *När du själv inte är villig att göra det riktiga, måste du själv se hur följden blir och hur du ska hantera det.* Bästa sättet att erfa är den naturliga följden vilket kan definieras som "verklighetens tryck". Man måste möjliggöra att det begåna felet blir erfaret, upplevt och förstått. Gör man det behövs inte många och långa förklaringar. Barnets självansvar får man ej ta ifrån dem. Lär dem att de alltid bär det och att de sålunda

måste göra egna beslut. Just självansvar lärs bäst ut genom att låta dem ta beslut och erfara. En följd av självansvar motiverar barnets intresse och vilja att söka med- och samarbete. Varje barn (och vuxen) måste uppbringa mod att testa nya saker för att erkänna om de är sanna eller falska. Att leva i verkligheten kräver mera mod än att bortse från den. När det gäller rädsla så dominerar två spår. Det ena är ängslan, vilket är när man är rädd för något väntat och bestämt. Till skillnad från ängslan så är nästa typ fruktan; det som vi räds för i det obestämda och okända i framtiden. Båda dessa former av rädsla gör att människan inte fungerar som den ska. Plötsliga farliga situationer har inget med de ovanstående begreppen att göra för då pratar vi istället om skräck vilket omfattar hela organismen. Skräck och fobier kan överföras till barnet när det ser att det är något att bli rädd för genom andra. Det är alltså viktigt att vi tänker oss för hur vi uppför oss och reagerar framför barnen vid sådant som gör oss själva rädda. Det kan också vara nyttigt att kunna bena ut vad hos barnet som är en ängslan och vad som är fruktan för att kunna bemöta det på bästa sätt.

Livet är paradoxalt när man begrundar det och samtidigt en gnutta komiskt. Alla vi och allt runt om oss strävar efter fullkomlighet men det är ju en omöjlighet. I allafall en omöjlighet i detta liv då det krävs ett flertal kommande liv för att nå total fullkomlighet, vid den enskildes evolutions målgång. Faktum är att så länge strävan efter fullkomlighet inte finns så finns heller ingen möjlighet till evolution vilket allt är inordnat i. Det finns ingen som är felfri, perfekt eller kan uppvisa en karaktär som är klanderfri. Det enda vi ska lära barnen är att de endast kan uppnå en relativ fullkomlighet. Det är av betydelse att de strävar mot sin egna personliga gräns av medvetande, harmoni, kärlek, frihet, frid och visdom. Det blir som en tävling mot sig själv. Ur ett större perspektiv så är den egna resan mer värdefull än att vi ska efterlikna andra som vi finner perfekta. Detta motsvarar endast en illusion som motverkar vår egen utveckling som unika människor. Att alla ska vara stereotyper och leva ett schablonliv ger heller inte den mångfald av kunskap, visdom och upplevelser som Skapelsen behöver för att själv utvecklas. Precis på samma sätt som en förälder med flera barn inte skulle vilja att alla var exakt lika så vill heller inte skapelsen att vi människor ska vara det. Varje barn behöver känna en trygghet i att vara sig själva och förstå att de bidrar till ett större universellt medvetande där var och ens unika liv och upplevelser är av lika värde. Man kan inte lägga ett pussel där alla bitar har samma form - eller hur?

Vi måste vara vaksamma på de krav och förväntningar vi har på de unga så det inte förhindrar deras egna personliga utveckling och möjlighet till att hitta sin egen väg och ledlinje i livet. De negativa kraven är sådana som bottnar i egna föreställningar och personliga uppfattningar och de är lätta att överföra på sina barn. Ur krav och tvång kan det aldrig resultera en god följd. Krav och tryck går hand i hand. När det gäller barnets kön så förklarar boken att ingen rolluppföstran får förekomma i det avseendet. Detta påverkar dem att känna sig över- eller underordnade mot det andra könet.

Kärnan i oss

I varje barn och människa finns en naturlig inbyggd drift att följa Skapelsens lagar men ett barn vet inte om att detta finns inbyggt. Denna drift siktar mot de höga värdena vilket är ett grundläggande mål som kan bli förtryckt när det ersätts av krav, schablonliv, förväntningar och övriga negativa belastningar. Alla höga värden som barnet vinner mögnar dess psyke som leder till såväl kroppslig som medvetenhetsmässig sundhet.

Var och en av oss föds vare sig ond eller god utan neutral. De drag barnen får om så positiva eller negativa skapar de själv genom egna tankar och känslor under sin uppväxt. Givetvis är också miljön, personerna och uppfostran en stor faktor hur barnets personlighet utvecklas. Alltså föds ingen till en dålig människa utan i ens inre kärna grov fröet som vill sträva mot det goda, rätta och sanna. Ett driv av tillhörighet finns inbyggt i var och en av oss. Denna sanna tillhörigheten bottnar i att vi vill så att säga samexistera med andra medmänniskor och känna att vi är en del i något större. Denna vilja att uppnå det grundar sig i den universella kärleken och tillhörelsen till skapelsen. En skapselsmässig lag är : *en för alla, alla för en.*

I samspelet och i det sociala sker ett växelspel som också är viktigt för vår lärdom och utveckling. Önskvärt är att barnet blir accepterat för den person den verkligen är och att barnet lär sig acceptera sina medmänniskor som de är. Givetvis går det inte att umgås lika bra med alla typer av människor och det är viktigt att själv omge sig med personer som bekräftar och accepterar en för den man är och inte tvärt om.

En annan form av tillhörighet som är falsk är den som är av materiell natur. Där handlar det om att bli bekräftad och tillhöra en speciell grupp. Där kan barnet dras mot ett kollektiv som de vill likna men egentligen inte alls ligger i deras sanna personlighet. Här kan man ta genvägar genom att köpa sig fram eller att ha rätt sorts kläder eller lyssna på en speciell sorts musik m.m. Dragningskraften dit bottnar i dåligt självförtröende, dålig självkänedom, revolt, okunskap, oansvar och dålig vägledning från de uppfostrande vuxna.

Vi som är vuxna

De vuxna i rollen som föräldrar kan ha en mer eller mindre tendens att se sig själva som något allvetande. Det är ju på inget vis så eftersom även vi vuxna ständigt måste ägna oss åt att lära och självuppfostra oss. Vi har ett eget ansvar att ständigt se saker i nya vinklar och under livets gång omvärdera och revidera vad vi en gång ansåg, kände eller trodde. Oftast så slutar en persons självuppfostran runt 25 års ålder och man anser sig som vuxen och färdig. Detta är falskt eftersom därefter börjar fasen livsuppfostran som varar livet ut. Det är viktigt att man är medveten av denna fortsatta process av sitt eget lärande och att man uppfattar det som sker i ens liv som är av lärande värde. Vi bör sträva efter att inte fastna i vår egen utveckling genom

att förkasta eller bortse andras meningar, sidor, värderingar, intressen m.m.

Och visst är det så att vuxna även kan lära sig av barnen.

De är faktiskt en tillgång som ständigt finns i livet mitt framför oss men vi kanske bortser från denna chans till insikt p.g.a. våran egen bild av fullkomlighet och allvetande. Det finns ett växelspel i relationen som man aldrig ska stänga ute. Föräldrar och vuxna är vanligtvis duktiga på att poängterar för ett litet barn att det har en egen personlighet och vikten av att känna efter och att göra egna val o.s.v.

Desvärre avtar denna påminnande påtalan i uppfostran allt eftersom barnet blir äldre. Det är av största betydelse att just den egna personen blir uppmärksammas under hela livets resa och att man hjälper till att förstärka denna betydande faktor. Samtidigt ger man ju sig själv som vuxen en egen påminnelse att vi själva inte får glömma av våra egna unika lärdomar. Vi vuxna och våra barn vill ibland ha saker och tid privat och så måste det förbli. Det bygger på att man från båda parter ger varandra den respekten och att det lärts ut att de har den rättigheten om de vill.

Enhetlig i uppfostran ska gälla mellan föräldrarna och privata och personliga faktorer får inte dras in i uppfostran utan läggas åt sidan.

Vår förväntan på de unga

I de ungas öppna resa ser vi med säkert en hel rad förväntningar i vad de kommer att bli och utvecklas till. Dessa förväntningar förekommer i större och mindre omfattning och styrka.

De sunda och goda förväntningarna är till hjälp, men de som grundar sig i föräldrarnas egoism eller oförmåga till eget självförverkligande blir till ett tvång som läggs på barnets axlar vilket är helt emot skapelsens lag av aktning och respekt vilket innefattar att varje mänskliga är fri att göra sina egna val. En alltför stark och urartad egoistisk förväntan från en vuxen kan medföra att barnet känner sig misslyckat. Förväntan och krav har inget med barnets egna unika individ att göra då deras tal, handlingar och initiativ kommer från någon annans vilja.

Då det gäller de goda förväntningarna vi har på våra unga såsom att sträva efter de höga inre värdena är det viktigt att inte gestalta dem som ett slutmål utan ge utrymme och hopp om att det inte motsvarar någon gräns utan de kan själv nå hur högt de önskar om de koncentrerar sig och strävar därefter.

Belöning och bestraffning

Belöning i det materiella leder till ett vanemönster som i förlängningen leder till att ingen bemödan uppoffras utan det att materiell belöning utlovas. Det skapar en inbillning och kan få människan att uttala och kräva att: *Du ska göra detta, eller betala detta för att jag har gjort något eller ska göra något.* Begär efter materiell belöning växer och stegras och går till sist ej att tillfredställa.

Fickpengar eller veckopeng även kallat ska vare sig vara en belöning eller en bestraffning. Det ska förklaras att fickpengar fördeals i familjen som en rätt till likvärdighet. Det är en fördel i familjelivet som de har rätt till oavsett. Ett sätt där pengar ibland ges och ibland inte skapar en osäkerhet hos barnets.

Att ge saker och pengar ska ske på ett privat sätt som inte uppfattas som "lön" vilket medför att det skapas en förväntning på materiell belöning.

Bestraffning vid uppfostran är uteslutet utan endast djupgående förklaringar, motfrågor, svara på frågor. Barn märker snabbt skillnaden mellan rådgivning av sanning och hotande bestraffning och följdaktligen sker motsvarande reaktion. Då bestraffning används i urartad form leder detta till en maktkamp. Ur en maktkamp kan ingen logisk följd komma till användning. De bästa "straffet" är att de unga får uppleva konsekvensen av det begånga misstaget själv så de förstår att det leder tillbaka till dem själva och att man själv måste rätta till det efter sig. Att se sitt barn göra ett fel och ofta om och om igen kan lätt få en att se det som att det begånga felet och barnet "är ett" varpå man utlyser en bestraffning som inte en står i relation till det inträffade. Man får inte döma med hårda ord och bestraffa utan man måste skilja barn och fel åt. Förklara det begånga felet som varit genom diskussion om det som skedde. Aldrig måla upp ett fel som ett misslyckande utan tala istället till barnets mod. Lär att göra fel tyder på mod och utan fel kan man ej lära sig något.

Likvärdighet

Värdet likvärdighet ska råda i familjen och i hemmet mellan såväl ung som gammal.

Ransakar vi oss så skulle nog vår etiska sida och vårt samvete bekräfta ovanstående påstående men hur omsätter vi detta moraliskt i vår vardag. Det är viktigt att vi inte blundar för den likvärdighet som genomsyrar livet, oss människor, allt levande och Skapelsen själv.

Ord av mindervärdighet är förödande då barnet programmeras till att intala sig själv att:

Eftersom de vuxna alltid vet bäst, varför ska jag då lära mig?

Man får inte påverka barnet i sitt agerande och i handlingar som gör att barnet känner sig underlägset utan de ska behandlas med likvärdighet. Att upphäva sig själv till en allvetare på de yngres bekostnad är en form av egoism som bottnar i dåligt självförtroende hos den vuxne.

Pågår en upprepad undervärdering faller barnet in i den falska uppfattning att de framgent måste bli behandlade som barn då de kommit att sakna självförtroende, självkänsla och istället blivit rädda och hjälplösa. En otrolig skadeverkande prägel som påverkar deras eget värde som människa. På samma sätt som alla människor är olika så besitter ingen den exakta kunskapen. Barn och ungdomar är också unika individer med deras uppfattning av verkligheten och vi föräldrar har inte någon ensamrätt på tolkningen av den samma. Maktstruktur eller hirarki får ej förekomma inom familjen. Likvärdighet betyder att ingen härskar över den andre därför skall man i egenskap av förälder inte klä sig i en sådan roll.

Åter igen, om en vuxen människa själv utövar makt, undertrycker och härskar över den unge bottnar det oftast i att den vuxna känner sig otillräcklighet själv. Att man har tvivel över sina egna värden själv, som människa. Detta har tagit fäste i det undermedvetna vilket gör att de själva inte kunnat förverkliga sina egna ideal. Detta går ofta ut över de svaga och i detta fall

barnen som inte kan värja sig. Deras hjälplöshet utnyttjas för att den vuxna själv ska känna sig stor, stark och mäktig och på så sätt på falskt vis upphöja sig själv. Givetvis motsvarar denna falska och konstgjorda känsla bara en illusion som inte speglar verkligheten utan endast skadar någon annan. Ett barn eller en ungdom förhåller sig så i familjen så som den uppfattar sin ställning.

Aga och straff ryms inte i likvärdighet då de endast är produkter av bristande tålmod, brist på ord, oförbereddhet, ej acceptans av verkligheten eller sitt egna ansvar till det uppkomna.

Maktkamp och auktoritet tillhör en felaktig traditionell föreställning som ofta ärvt av sina egna föräldrar. Att vi föräldrar ska föregå med gott exempel är därför att barnen uppfattar de vuxnas handlingar som rättigheter.

Demokrati och frihet i familjen

På samma sätt som likvärdighet ska råda bland oss så ska även demokrati tillämpas och så även i hemmet. Demokrati är frihet och om man själv inte lever i frihet kan man heller ej ge det vidare till sin nästa. Lär därför ut just det, att ingen människa kan ånjuta sin frihet om inte ens nästa också kan det. I frihet är också ordning inordnat vilket betyder att saker som skadar och stör den också kan skada den näste. Frihet är inte att kunna genomdriva sin vilja och att göra precis så som man vill. I urartad och överdriven frihet tappar man det förbindande samlivet med andra människor. Demokrati är inte, och skall inte läras ut som ett politiskt ideal utan istället som en mänsklig skyldighet. Att uppleva det i familjen främjar en god demokratisk inställning och ansvar samt motverkar egoism. Alla i familjen måste klart och tydligt veta vad som är bäst för alla. En rätt demokratisk inställning från barndomen och i hemmet för med sig en rätt inställning in i vuxen ålder.

Lek

Uppfostran kan inte ske hela tiden utan barn behöver paus för egen tid och däremellan gäller det att hitta en balans. Fritid och ledighet är nödvändigt för barn för att ladda "batterierna" d.v.s. kroppen och mentalblocket. Under semester och ledighet ska dagen förlöpa på ett sådant sätt att dagens tider, tur och ordning kan ruckas men däremot inte dagens innehåll. Fritid är ett ömsesidigt sätt där barn och vuxna ger varandra utrymme till egen tid. Det skapar också samhörighet och medkänsla. Gör vi själva något på egen hand så visar vi barnen att det är okej att utföra aktiviteter enskilt.

Man bör betrakta barnets uppträdande och individualitet vid lek och rollspel. Lek och rollspel spelar en viktig betydelse i att uppleva händelser innan de verkligen inträffar. De tränar sig på sådant som kan uppkomma i livet. Detta väcker också banor till yrkesval inom arbetslivet. När barn leker att de jobbar så är det viktigt att främja detta och ge dem försäelse vad ett arbete innebär, vad det ger och likaså vad motsatsen arbetsskygg och asocial betyder.

Nöje och spel görs på ett gemensamt sätt för att det är roligt och bygger samhörighet, utan tävlan och fokus på att vinna. Spel och lek får ej förekomma med låtsasvapen. Det är lätt att vi

vuxna blir till barnens lekompis och att de alltid vill ha oss med i deras lekar eller pyssel. Detta förhindrar att de lär sig att leka själva eller med andra. Lek ska för bästa utvecklingsresultat ske på egen hand genom för att upptäcka, skapa egna beslut och att göra detta på egna ben utan en vuxen som står bredvid.

Ordning

Ordning bör läras så tidigt som möjligt och det är något som följer oss genom hela livet.

Barn kan inte känna aktning för ordning om de inte får lida av oordningens nackdelar.

Ordning, renlighet och hygien får ej påpackas för mycket eller påtvingas men ska ständigt vara en del av allt i vardagslivet. Den personliga ordningen måste förbli en del i den personliga friheten. Aktning och respekt betyder inte att påtvinga barnet sin egna exakta praktik av ordning. I aktning och respekt ingår utrymme före att rebellera.

Om föräldrar återskapar ordning från barnets oordning så lär sig barnet ingenting. Tips kan ges till barnet med lugn och fast röst om de ej klarar det själva. Uttänkta åtgärder för att återställa ordning är lärande faktorer. Dessa tips får inte gestaltas som straff, våld eller tvång.

Men om barnet dock ändå inte klarar en ordningsuppgift är det bästa sättet att diskutera om en lösning om hur ni kan lösa det tillsammans.

Barn måste själv lära materiell ordning och hygien och dels immateriell ordning så som tankar, kännsor, psyke, medvetande och liknande alla områden av livet.

När det gäller dagliga ordningssysslor ska man utgå från ett samarbete där barnet förstår sin del och ser de andras del i helheten. Alltså ingen autoritet. I likvärdighet och likaberättigande har barnet rätt att tala och ge sin idé till hur de själva kan bidra till helheten. Låt barnet vara delaktigt i åtgärdsplaner istället för själv ta över med diktatoriska kommandon vilket faller under våld och tvång.

Teknik

I boken skriver Billy att sättet hur man lär ut är den viktigaste faktorn i uppfostran.

Givetvis fodras det fantasi för olika metoder av uppfostran och det finns ingen exakt mall hur de måste se ut så länge det inte framställs genom tvång och att möjligheten att lära sig av upplevelser, fel och erfarenheter finns.

Om något görs på gott och rätt sätt men ändå innehåller felaktigheter ska man inte betona felen utan isället det som var bra. Med andra ord, att så lyfter man fram det som var av bra intention. Det som lärs ut måste ske på ett sådant sätt som man verkligen menar det man säger och vet vad man pratar om. Osäkerhet och tomma ord har ingen effekt. Det belärande och vardagliga språket bör vara av kultiverad och hög nivå. Man ska inte förställa sin röst eller använda speciellt språk till de unga och ej heller utesluta svåra ord. Om ord inte räcker för att förklara så ge inte upp utan visa då med belärande handlingar istället. Lär man ut på ett rättvist, ärligt, likvärdigt och mänskligt, fredligt, fritt och harmoniskt sätt - då kommer barnet sakta men säkert öka sin uppmärksamhet och alltmer lyssna på vad ni har att lära och säga dem. En offensiv kroppshållning, gester, och språk framkallar automatsikt en offensiv hos de unga och även en hjälplöshet. Vi kan lätt förminska de unga genom sättet vi uttrycker oss. Kroppspråket ska vara av likvärdighet och utan hemligheter. Ögonkontakt visar att kommunikationen är

öppen, ärlig och koncentrerad. Varje felaktig och falsk metod av uppfostran beror på våld eller tvång. Den resulterande rebell-effekten verkar i växelverkan och stegrar problemet hos båda parter. Föräldrar ska uppmuntra lärandet och vara vaksamma och lyhörda på det som de lär och lärt sig så de kan ge dem bekräftelser på det. Bekräftelse betyder inte automatiskt beröm.

Avslutning

Till sist vill jag passa på att låta min egen förståelse och uppfattning komma till talan utifrån vad jag lärt mig genom livet, FIGU och denna bok. I detta sista stycke blandas mina ord med bokens.

Vi kan ju alla skriva under på att uppfostran är den största uppgiften hos oss föräldrar och att det samtidigt också är det svåraste. Jag hoppas att jag med denna text har kunnat ge er några idéer som ni kan använda er utav och att de ger resultat efter användning. Som med alla andra förändringar ska man inte förvänta sig en blixtnabb förändring utan även med dessa riktlinjer så behövs en stor portion tid och tålamod. Uppgiften hos oss vuxna att göra de unga självständiga kräver vår värme, kärlek och närvaro men också att vi ska kunna vara neutrala och hålla ett avstånd när det krävs. Vi behöver låta dem göra fel och snedsteg just för att de ska få lärdom och testa av verkligheten. Vi ska välja när vi behöver skydda dem eller inte.

Ett barn kommer alltid bli påverkat av människor utifrån och det är en omöjlighet för föräldrarna att skydda barnet mot allt i alla situationer. Därför behöver man lära och förklara att:

Vi kan inte skydda dig i alla lägen utan det måste du själv lära dig att göra.

Genom sin egen förståelse och vilja att bygga upp ett eget skydd mot falskhet, osanning och ondska så rustas de kapabla att stå på egna ben och fatta rätt beslut själva utan oss. Detta ska vara vår målsättning.

Att lära ett barn kräver att vi talar ärligt till det och inte försöker undanhålla sanning. Detta kan och ska man göra på ett sätt som inte är skrämmande utan endast klagörande av verkligheten. Barnet kommer ändå själv komma dit förr eller senare och det är faktiskt en stöld i ordets bemärkelse att undanhålla sanning för dem. Om det gäller komplexa frågor så kan man gärna lägga fram förklaringen i en kedja. T.ex. om barnet frågar om döden så behöver man få med hela förloppet. Alltså, hur barn blir till - graviditet - födelse - livet - döende - döden - sorgbearbetning, så barnet tidigt lär sig se hela kedjor som ett naturligt förlopp.

Att sinsemellan kunna tala och förklara ur denna form gör att de i sin uppväxt inte kommer vara lika rädda och oroliga för sanningen utan istället blir det till deras näring. Verkligheten uppfattas ofta som tråkig och vardagen trängs bort genom fantasier och sidospår, men vet man varför man lever och att det är i sanning och verklighet ens medvetande utvecklas så finns heller inget annat alternativ än att hålla sig till just det. Önskvärt är att våra unga växer upp till ansvarsfulla människor och vi som vuxna har ett val och ett viktigt sådant. Genom att ha inventerat oss själva och genom självkännedom så har vi ett val om vi vill föra över våra egna dåliga sidor, negativa laster, uppfattningar, förutfattade meningar, bristande etik och falsk moral. Allt detta kan vi välja bort och det är upp till oss själva att bryta den linjen. Det kan också handla om

sådant som vi själva fått med oss från vår egen uppväxt som är snett och det kan vi nu förhindra att föra vidare i tredje led. Vi har makten att låta negativa saker "gå i graven" med oss själva. I den bästa och perfekta av alla världar så bör uppfostran vara så riktig att man kan säga att det dåliga beteendet och det som är skadligt ej är den vuxnas ansvar. Vi skall lära de unga att alltid ha en blick för orsak och verkan. Dels i sina handlingar men också i det inre. Varje tanke som barnet producerar kommer från barnet självt. Så fortsätter det hela livet och en människas personlighet är ett genomsnitt av alla tidigare tänkta tankar. Därför ska barnen läras att de blir vad de tänker och tankevärlden skall vårdas som en blomsterträdgård. Om ni själva nu efter att ha läst min text skänker eftertanke åt den och börja länka era tankemönster i dessa riktningar av det skrivna så kommer också era egna personligheter sakta men säkert omformas. Slutledningsvis så vill jag understryka vikten av att om man vill påverka någon annan person att förändras så måste man först börja hos sig själv.

Varje uppnåene av en relativ fullkomlighet är en punkt för vidare strävan mot högre fullkomlighet.

Skrivet av Fredrik Göransson